Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 1 februar 1965

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Sirenesang om enhed

Fra alle afskygninger af renegater fra socialismen lyder i denne tid kravet om såkaldt »enhed«. »Lad os søge de ting, der samler«, siger de. »Lad tiden og den fælles handling afgøre de ting, der endnu skiller«. Således lyder den forføreriske sirenesang, der skal lokke mandskabet på revolutionens stolte skude ind på klassesamarbejdets og kapitulationens skær.

Sirenesangen lyder ikke blot fra de revisionistisk dominerede kommunistiske partiers top. Den lyder også fra mere jævne SF-er, ja endog fra trotzkisterne, som revisionismen har givet nyt liv. Og alle har de lært sangen af Hrustjov og hans folk!

Denne »enheds«snak er forræderisk tale, beregnet på at døve endnu famlende kritiske tanker hos ærlige folk og bremse deres opvågnen til den barske virkelighed. Den tager sigte på at underbygge den spontane tendens til at give pokker i søkort og kompas, når blot skruen holdes i vandet.

Denne form for »enheds«tale er et våben i bestræbelserne på at erstatte perspektivet i arbejderklassens og dens fortrops kamp med vingeskudt fægten sig frem. Den er et led i den samvittighedsløse kamp mod marxismen-leninismen og Oktoberrevolutionens almengyldige lære — der alene kan danne grundlaget for ægte enhed i den kommunistiske bevægelse.

Det møde i den såkaldte redaktionskomite, bestående af 26 partier, der egenmægtigt blev indkaldt af SUKPs centralkomite under Hrustjov til den 15. december 1964, er blevet udsat til den 1. marts i år. Udsættelsen ændrer ikke en tøddel ved mødets karakter — det er stadig et splittelsesmøde under »enheden«s maske. Arrangørerne og deres eftersnakkere har forregnet sig alvorligt, hvis de tror, at udsættelsen vil sløve de marxistisk-leninistiske pariers årvågenhed og lokke dem i fælden.

Sammen med disse partier og sammen med alle anti-revisionistiske grupper verden over er vi stadig tilhængere af en velforberedt international konference, der kan genskabe den enhed, som Tito, Hrustjov og alle deres følgesvende har nedbrudt. Vi er stadig — uanset datoen — modstandere af en hastigt og ensidigt indkaldt splittelseskonference. Vi mener stadig, der må råbes vagt i gevær!

DET USLE FORLIG

1964 blev året med den hidtil laveste arbejdsløshed, og højkonjunkturen afkastede nye produktionsrekorder. Nationalproduktet øgedes med ca. 6 pct., men medens bruttoinvesteringerne voksede med ca. 20 pct., steg det private forbrug kun med ca. 4 pct.

Med den stærke totaløkonomiske vækst og den langsommere forbrugsstigning var der skabt gunstige betingelser for at sikre arbejdere, funktionærer og tjenestemænd væsentlige lønmæssige og andre forbedringer (specielt nedsættelse af arbejdstiden og forlængelse af ferieperioden). Dertil kommer, at den voldsomme udvidelse af samfundets produktionskapacitet gør en kraftig reallønstigning **nødvendig,** da kun et solidt indenlandsk efterspørgselspres kan sikre den fulde kapacitetsudnyttelse, beskæftigelsen og en fortsat økonomisk vækst.

De opnåede resultater er imidlertid såre pauvre. Tjenestemændene, hvis efterslæbspukkel havde antaget formidable dimensioner, er blevet spist af med sølle 49 overenskomstportioner, og LO, der i det til de nye forhandlingsregler vedhæftede protokollat havde for-

INDHOLD

Gelius Lund og borgerliggørelsen	2
Togliattis testamente	3
Erklæring af Mao Tse-tung	5
Nyt håb for Indien	5
Jugoslaviens kommunister	6
Hvad er revisionisme?	8
Værkstedskomiteer	9
Indonesien og FN	10
Eksplosivt opgør med revisionismen	11

Redaktionsslut 25-1-65

pligtet sig til at tage de bekendte »samfundsmæssige hensyn«, fremlagde ved forhandlingernes start i oktober en række generelle krav, der i deres helhed var yderst beskedne, selv om kravet om en 40 timers arbejdsuge synede helt svært. Efter det sædvanlige forhandlingsbulder nåede hovedmændene den 11. januar frem til et forlig, hvis indhold (44 timers arbejdsuge — fra 1966!, 23 øre til de lavtlønnede, reduktion af forskellen på mands og kvindes dyrtidstillæg (med 5 øre!) plus andre smuler) udgør en udsøgt hån mod arbejderklassen og er følgelig blevet hilst med passende jubelråb af alle »ansvarlige« og »kompetente«.

Når LO vover at fremlægge et så latterligt ringe resultat, må det naturligvis ses i forbindelse med de gunstige økonomiske konjunkturer og den fulde beskæftigelse. Det store flertal forudsættes at besidde en i hvert fald temporær mæthed.

Det spiller imidlertid også en væsentlig rolle, at de to til venstre for Socialdemokratiet placerede partier med deres 184.000 vælgere i k k e har bestræbt sig på at fremlægge og popularisere alternative kampkrav, endsige virkelige aktionsprogrammer. S F's forretningsudvalg bekendtgjorde den 20. oktober, at det ønskede indgreb mod skattesnyderi, byggespekulation og de favorable afskrivningsregler. »Hvis noget sådant sker, er vi overbevist om, at heller ikke lønmodtagerne vil undslå sig fra at tage deres del af byrderne«. En beklagelig, men ikke uventet udtalelse. Desværre har D K P ikke undset sig for at gemme trommestikkerne væk og følge i SF's spor.

Borte har taget DKP's kamp mod de socialdemokratiske og faglige pampere. I stedet fremføres mild og »sober« kritik. Et eksempel: Hans Rasmussen fremturer i »Aktuelt« og fortæller, at »vi« nøgternt vil vurdere, »hvad vi er i stand til at opnå og ikke bare lade os tvinge til ubesindige handlinger, hvor vi sikkert kunne forvente, at kommunisterne ville være de første til at stikke halen mellem benene«. **Tom** tilbageviser gemytligt og kammeratligt skulderklappende den brave og besindige smeds fornærmelser og nøjes med at konstatere, at noget galt er der nu i den aktuelle situation: »Det samme som så ofte tidligere: Fagbevægelsens oplæg over for arbejdsgiverne har været for svagt«. Og dette er uforståeligt: »Du og Eiler Jensen og Viggo Wivel er jo ikke alene! ... Kald på medlemmerne!« (L & F, 10. jan.).

Når L & F's faglige redaktør ikke kan nære sig for at optræde på scenen i naivistforklædning, ja sågar appellerer til LO's topstjerner om dog at befordre enhed og samling, kan det ikke undre, at man har måttet savne et virkeligt DKP-alternativ til LO-oplægget. De udmærkede analyser af den økonomiske situation, som L & F's økonomiske medarbejder har fremlagt, er desværre ikke blevet udnyttet til udmøntning af en relevant, aktuel fagpolitik. DKP har nøjedes med at appellere til LO om at stå fast på de fremførte småkrav. Dermed synes den gamle sandhed, at den, der beskærer perspektivet til fordel for reformer og illusioner, **og**så hæmmer gennemførelsen af reformer »her og nu«, at skulle bekræftes påny. **Rodos.**

Gelius Lund og Borgerliggørelsen

Det er en uomstødelig kendsgerning, at betydelige dele af de arbejdende lag i Danmark i de sidste 10—20 år er blevet ofre for den borgerlige ideologis påvirkning. Således er den kollektive kamp mod udbytterne, solidariteten, blevet alvorligt svækket til fordel for en individualistisk kamp for erhvervelse af diverse statussymboler. Et andet udslag af den småborgerlige mentalitets fremtrængen er svækkelsen af det revolutionære arbejderparti. Der er intet mærkværdigt ved denne proces, hvis basis er højkonjunkturen og de tekniske fremskridt, og hvis fornemste drivkræfter er reformismen, anti-kommunismen og påvirkningsapparatets udbygning samt salgsmekanismens forfinelse.

Det er det marxistiske partis opgave at *modvirke* den småborgerlige, individualistiske tænkemåde og uafladeligt søge at opstille positive *alternative* løsninger, hvis gennemførelse kunne fremme arbejderklassens og fællesskabets interesser — på såvel kortere som længere sigt. DKP's nr. 2-ideolog, Gelius Lund, har imidlertid bestemt sig til at gå en anden vej. Foranlediget af spredte advarsler mod »arbejderklassens borgerliggørelse« har han 3 gange i »Ugens debat« (L & F, 13. og 27. dec. og 17. jan) søgt at bagatellisere fænomenet (»Borgerliggørelse eksisterer, men en klagesang er ikke frugtbar«). Jagten på statussymbolerne reducerer han uden videre til »*naturlige* elementer i et teknisk moderne samfunds tilværelse«, og han trøster sine læsere med, at småmandens forsøg på at overgå sine naboer forudsætter, at lønningerne følger med produktionsudvidelsen. Trafikkaos, parcelhusraseri (til opretholdelse af bolignøden), modesvingninger og alle øvrige spildfænomener, der affødes af det kapitalistiske produktionsanarki og den borgerlige ideologi — hele dette vanvittige spild af ressourcer — må efter hans opfattelse vurderes som vigtige klassekampinstrumenter (»De materielle forhold er på den måde med til at drive demokratiske krav fremad«). Med andre ord: Rør ikke ved den lille mands lille hus (eller ved hans vid-

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.)
Adresse: c/o Scocozza, Studsgårdsgade 10, 1. København Ø. Telf. 29 43 57.
Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

TOGLIATTIS TESTAMENTE

Den første mellemoverskrift til Togliattis testamente, offentliggjort i »Land og Folk« 13/9 1964, hedder: »Den bedste måde til bekæmpelse af de kinesiske standpunkter.« Baggrunden for Togliattis overvejelser er dermed krystalklar; spørgsmålet er simpelthen, hvorledes man bedst kan modvirke den hastigt voksende bevægelse over hele verden, som ikke agter at købe sig fri fra sine revolutionære forpligtelser — internationalt gennem kohandeler med den amerikanske imperialisme, og indrepolitisk, i selve de socialistiske lande, ved at vælge kapitalistiske løsninger på momentane vanskeligheder under socialismens opbygning.

»Ægte sejre«

Efter Togliattis mening skal Sovjetunionens udenrigspolitik i handling vise, at kineserne ikke har patent på at vise international solidaritet og klartskuende verdenspolitik i praksis, ja, Togliatti savner ligefrem udenrigspolitiske initiativer fra sovjetisk side, der kan dæmme op for Kinas verdenspolitiske sejre i de senere år. Dog mener han, at »underskrivelsen af Moskva-traktaten mod atomforsøgene og kammerat Hrujstjofs rejse til Ægypten« »var ægte og vigtige sejre over kineserne.« Togliatti nåede ikke at registrere Hrujstjofs rejse til Bonn; Hrujstjof nåede desværre heller ikke at glæde Togliatti post mortem med denne »ægte sejr«.

Kommunisterne har altid ment, at vor tids hovedfjende var den amerikanske imperialisme; denne mening bygger ikke på et fastslået dogme, men på efterkrigstidens realiteter — fra Hiroshima til Sydvietnam; fra Truman til Johnson.

Underskrivelsen af Moskva-aftalen af de toogenhalv dominerende atommagter var rettet mod Kina; deri har Togliatti ret. Mellemmanden Kennedy kunne notere sig en ægte sejr.

En papirtiger

Og alligevel var atomstoptraktaten en papirtiger; i øjeblikket kunne Kina se frygteligt isoleret ud, men det viste sig, at på langt sigt forstod ikke mindst de nye nationer, at atomtruslen er nært forbundet med, hvem der besidder våbnene. Da Kina sprængte sin atombombe, var reaktionen i verdensoffentligheden nøgtern. De kinesiske ambassader bevarede ruderne hele, og kun Johnson demonstrerede sin totale uvidenhed om andre landes forhold ved at beklage de sultende kinesere, og Knud Jespersen sekunderede ham indirekte ved at beklage den kinesiske prøvesprængning; den vil vanskeliggøre Danmarks kommunistiske Partis kamp mod atomfaren, sagde han til »Land og Folk«. Hrujstjofs ventede raserianfald måtte afleveres under private former.

Den ægte sovjetiske sejr over kineserne i atomstopspørgsmålet blev vendt på hovedet få måneder efter Togliattis død; testamentet vurderede således fuldstændigt galt: Udfra denne centrale fejlvurdering af situationen må hele testamentet anskues.

Et citat fra testamentet er her på sin plads. Togliatti skriver: »Vi bedømmer perspektiverne for den nuværende situation såvel internationalt som også i vort land med en vis pessimisme. Situationen er værre end den, i hvilken vi befandt os for to-tre år siden.«

Goldwater — Johnson

Hvis denne betragtning skulle dække spørgsmålet om »ægte sejre« over kineserne, har han ret ud fra sit synspunkt; Hrujstjofs fald har splittet hans tro tjenere i hundrede dele. Men Togliattis pessimisme knyttes først og fremmest til truslen om en Goldwater-sejr i USA. Den amerikanske valgfarce er blevet alvor for Togliatti; han kan ikke lide det, Goldwater siger. Det, Kennedy-Johnson-administrationen gjorde og gør mod Cuba, i Vietnam, i Congo, i Brasilien og andre steder, hvor amerikansk imperialisme blander sig, bekymrer ham åbenbart mindre — måske fordi de ord, der ledsager handlingerne, er fiksere drejet.

Togliatti ser et reaktionært opbrud i hele verden; derfor vil han både have Sovjetunionen til at tage initiativer, der er ægte sejre over kineserne, og samtidig skabe enhed, ikke på et principielt, men på et praktisk grundlag. Det reaktionære opbrud var knyttet til Goldwater, til fællesmarkedet, til en europæisk neokolonialisme — og han advarer mod at tro, at Frankrigs splid med NATO vil føre til, at de førende kontinentale magter tager initiativer »til gunst for afspænding i de internationale forhold.«

De Gaulle

Vi fik Johnson, og ingen ved, om Togliatti ville have anet afspænding derved; vi ved ikke, om han i lighed med Gelius Lund i »Land og Folk« ville have oprullet et mægtigt perspektiv, hvor han forestiller sig det demokratiske parti i USA indefra forvandlet til et indhold, der svarer til navnet. Men vi kan i Togliattis testamente læse, at nok bør kommunisterne udnytte modsætningerne i NATO, men han har ikke noget klart perspektiv for, endsige nogen grundlæggende forståelse for, at de Gaulle's nationale anstrengelser er et udtryk for en bitter modsætning til USA. De Gaulle's initiativer, fra Kina-anerkendelsen til Sydamerika-rejsen kan af kommunister kun hilses som en positiv foreteelse, således som enhver svækkelse af USA er af positiv betydning, for verdensfreden, for socialismen.

Men Togliatti kan ikke se dette perspektiv — og det er naturligvis

---

underlige Mallorca-rejse?), thi så bliver der ballade.

DKP's kurs er dermed lagt yderligere et par streger til højre. Da jordlovsafstemningen havde talt sit tydelige sprog, fik vi i august 1964 DKP-formandens forsikring om, at han ingenlunde påtænkte at tage den lille mands hus (TIDEN, 1964, nr. 5, side 172). Nu ophøjes dette statussymbol til socialistisk element. Næste skridt må ganske logisk være anerkendelse af fænomenet ejerlejligheder som et demokratisk gode.

Revisionismen æder princip efter princip, men denne udvikling afstedkommer også et stigende antal protester. *Fr. Ol.*

umuligt for ham, når han ser på verdenssituationen gennem atomstopaftalens briller. Togliatti erstatter en klar antiimperialistisk holdning med meningsløse spekulationer over, hvorvidt det er bedst, Johnsons øststatsmonopoler eller Goldwaters sydveststatsmonopoler sejrer i valgskinfægtningen.

Indvoksen i socialismen

Togliatti må i konsekvens heraf erstatte revolutionære perspektiver og en uddybelse af disse med overvejelser af taktisk art. Pave Johannes XXIII og Nenni-socialisterne er begrundelse for, at Italiens kommunister skal reducere det socialistiske mål til en kamp for demokratiets fornyelse; Togliatti forestiller sig muligheden af at erobre magtpositioner indefra og ad den vej — via strukturreformer — skaffe Italien den berømte fredelige overgang til socialismen. Men socialismen er et ord, der føjer sig som et vedhæng til den demokratiske fornyelse; statsmagten skal ikke erobres. Eller med Togliattis ord fra tidligere tider: Forfatningen skal efterhånden fyldes op med socialistisk gods.

Hér står vi, både principielt og forsåvidt også taktisk, overfor et centralt spørgsmål i striden mellem de kommunister, der vil anvende marxismen på den eksisterende situation, og de kommunistiske partiledere, som vil benytte den eksisterende situation til at lave om på marxismen. Højkonjunkturen har i Vesteuropa omdannet en række kommunistiske partier til socialdemokratiske venstrereformpartier. I Danmark har vi hele to af den slags partier.

SF og DKP

Det er partier, der på romantisk vis nærer tiltro til, at arbejdernes medbestemmelsesret, samarbejde med socialdemokraterne om kildeskat og fradragsret, klingende ord om lilleputafrustning i Danmark, venstreflertal i folketinget og en mere eller mindre smertefri nationaliseringspolitik vil føre store skarer af det danske folk ud ad den brede landevej mod socialismen, mens freden hersker og monopolkapitalisterne underholder de glade vejfarende med forekommende fløjtespil.

Og når de kinesiske kommunister og med dem andre partier og andre kommunistiske organisationer fremmaner billedet af årtiers revolutionære erfaringer, taler om den borgerlige statsmagt kontra arbejdernes revolutionære magt, da beskyldes de for krigeriskhed, ja, SF-bladets redaktør, Gert Petersen, fortalte under studenterforeningsdiskussionen mellem Larsen og Jespersen, at kineserne ligefrem havde »lyst til krig«.

Modsætningerne

Denne helt grundlæggende modsætning mellem kommunister, der betragter overgangen til socialismen revolutionært, og de socialistiske og kommunistiske partier, der betragter overgangen socialdemokratisk, genspejler modsætningen mellem marxismen og revisionismen i den internationale kommunistiske bevægelse. Togliattis testamente føjer intet nyt til denne diskussion; stadigvæk står striden mellem dem, der nærer illusioner om den ene eller anden gruppe af imperialistiske magthavere i USA, som man skal kunne skabe borgfred med, og dem, der vil udfolde en bred anti-imperialistisk kamp, i fred som i væbnet opstand; og striden fortsætter mellem dem, der i de socialistiske lande gennem en masselinie vil mobilisere befolkningen for socialistisk opbygning, og dem, der i andre socialistiske lande leger med ejendomsretten og spiller på de kortsigtede, tilsyneladende fordele af et privatkapitalistisk initiativ med profit for øje. Og kampen står fortsat mellem *noter fra en Kina-rejse:* dem der fastholder den socialistiske revolution gennem erobringen af statsmagten, og dem, der nærer parlamentariske illusioner. Og kampen står endelig mellem dem, der gennem politisk og ideologisk kamp vil overvinde reformismen i arbejderbevægelsen, og dem, der er villige til at skubbe grundlaget i baggrunden for at opnå venlige socialdemokratiske skulderklap.

Revisionismens fallit

I den aktuelle verdenspolitik har modsætningen mellem de to holdninger givet sig en række udslag lige fra Sovjetunionens eventyrpolitik og senere svigten i Cubasituationen, over opgivelsen af den tyske splittelseskonferencen, indgåelsen af atomstoptraktaten, våbenhjælpen til Indien, støtten til FN-eventyret i Congo, den valne holdning i Tonkin-provokationen til stormagtspolitiken overfor Albanien og Rumænien.

I samme periode har de marxistiske kræfter vundet sejre i de asiatiske socialistiske lande, i store kommunistiske partier og gennem Kinas voksende verdenspolitiske indflydelse, som skyldes den klare kinesiske anti-imperialistiske politik.

Hrujstjovs fald er dybest set et resultat af modsætningen mellem de to holdninger; men modsætningerne er langtfra løst. Og i denne strid, der er traditionel i arbejderbevægelsens historie, vil selve virkelighedens verden give beviset for, hvem der havde ret, og hvem der havde uret. Hrujstjofs testamente vil få samme skæbne som Togliattis; arvegodset har lige ringe værdi.

Benito Scocozza.

Vi har bemærket

— at mens monopolkapitalen siden den store økonomiske krise omkring 1930 har fattet, at kapitalismens levetid kan forlænges gennem planlægning og statsindgreb, da mener revisionistiske ledere, bl. a. i Sovjetunionen og Tjekoslovakiet, at vanskeligheder under socialismen skal løses gennem en gradvis indførelse af den kapitalistiske anarkiske markedsøkonomi. Er det dét, man kalder »fredelig sameksistens«?

— at »Land og Folk«s chefredaktør Villy Karlsson i en nytårsartikel »Venstresamling« (1/1) har udfundet, at »det er på tide, at alle venstrekræfterne taler mindre om nutid og fremtid«. Med en lille omskrivning af den gamle revisionist Bernsteins ord kunne Karlssons bemærkninger karakteriseres som: Bevægelsen er alt, erfaringerne intet! Der er sandelig visdom at hente i DKPs »enheds«politik!

Mao Tse-tungs erklæring

til støtte for det congolesiske folks kamp mod amerikansk aggression

Den 28. november udsendte formanden for Kinas kommunistiske Parti, Mao Tse-tung, en erklæring om den amerikanske, belgisk, britiske aggression mod Congo (Leopoldville). Erklæringen har vakt genlyd verden over og er allerede blevet en ny inspiration ikke blot for det congolesiske folks kamp, men for kampen for selvstændighed og national frihed, imod den amerikanske imperialisme i Afrika, Asien og Latinamerika. Vi bringer her, som de første i Danmark, erklæringen i fuld ordlyd.

Den amerikanske imperialistiske væbnede aggression mod Congo (Leopoldville) er en meget alvorlig sag.

De Forenede Stater har hele tiden forsøgt at kontrollere Congo. Det har brugt de Forenede Nationers styrker til at begå enhver form for slyngelstreg dér. Det myrdede den congolesiske nationalhelt Lumumba og omstyrtede den lovlige congolesiske regering. Det påtvang det congolesiske folk marionetten Tshombe og sendte lejetropper til nedkæmpelse af den congolesiske nationale befrielsesbevægelse. Og nu gennemfører det i ledtog med Belgien og Storbritannien direkte væbnet intervention i Congo. Den amerikanske imperialismes formål dermed er ikke blot at kontrollere Congo, men også endnu engang at bringe hele Afrika, især de nyligt selvstændige afrikanske lande, i den amerikanske neokolonialismes garn. Den amerikanske aggression er blevet mødt med heroisk modstand fra det congolesiske folk og har vakt harme hos folket i Afrika og i hele verden.

Den amerikanske imperialisme er folkenes fælles fjende verden over. Den udfolder aggression mod det sydlige Vietnam, intervenerer i Laos, truer Cambodja og taler højlydt om at udvide krigen i Indo-Kina. Den prøver med alle midler at kvæle den cubanske revolution. Den ønsker at gøre Vesttyskland og Japan til to vigtige kernebaser for de Forenede Stater. Den har rottet sig sammen med Storbritannien om at skabe »Malaysia« for at true Indonesien og andre lande i Sydøstasien. Den okkuperer det sydlige Korea og Kinas provins Taiwan. Den dominerer hele Latinamerika. Den spiller tyran overalt. Den amerikanske imperialisme har strakt sine hænder for langt ud. Hvor som helst den begår aggression, lægger den en løkke om sin egen hals. Den belejres stærkt af folket i hele verden.

Congolesiske folk, I er ikke alene i jeres retfærdige kamp. Hele det kinesiske folk er med jer. Alle folk i hele verden, der går imod imperialisme, er med jer. Den amerikanske imperialisme og de reaktionære i alle lande er papirtigre. Det kinesiske folks kamp har bevist dette. Det vietnamesiske folks kamp beviser det. Det congolesiske folks kamp vil givet også bevise dette. Ved at styrke national enhed og fastholde langvarig kamp vil det congolesiske folk med sikkerhed vinde sejr, og den amerikanske imperialisme vil med sikkerhed blive slået.

Folk i hele verden, foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres følgesvende! Folk hele verden over, vær modige, vov at kæmpe, byd vanskelighederne trods og gå fremad bølge efter bølge. Så vil verden tilhøre folket. Uhyrer af alle slags vil blive ødelagt.

Nyt håb for Indien

Indiens kommunistiske Parti ekskluderer top-revisionisterne

I dagene omkring nytår lod den indiske »demokratiske« regering omkring 800 kommunister landet over kaste i fængsel på ubestemt tid, uden dom og uden mulighed for appel. Det er ingen tilfældighed, at disse arrestationer, der omfatter fremtrædende personer i IKPs nye ledelse, fandt sted kort efter partiets 7. kongres, hvor den hidtidige ledelse under renegaten Dange blev ekskluderet og en ny politik for partiet lagt fast.

Hovedformålet med arrestationerne er at undertrykke den voksende utilfredshed landet over mod regeringen Shastris reaktionære inden- og udenrigspolitik, der har ført til alvorlige økonomiske vanskeligheder. Efter den 7. kongres fra 31. oktober til 7. november sidste år opfordrede partiet til en forstærket massebevægelse mod denne politik. Derfor slog regeringen til.

Et andet formål er, som det engelske TIMES udtrykte det den 31. december, at regeringen »ved at stemple venstrefløjen som dårlig,

undergravende og upatriotisk — og ved at sætte næsten alle lederne bag tremmerne — giver højrefløjspartiet mulighed for at gøre krav på respektabiliteten og på en rolle i Indiens politiske liv«.

Flertallet på marxismens grund

Det vil imidlertid hurtigt blive klart, at den indiske regering ikke kan bremse den folkelige bevægelse, ganske som det allerede har vist sig, at det store flertal af det kommunistiske partis medlemmer allerede har gennemskuet højrefolkene og står på marxismen-leninismens grund.

Den 7. kongres, der åbnede i Calcutta den 30. oktober, erklærer i en resolution bl. a.:

»Den 7. kongres i Indiens kommunistiske Parti erklærer, at de her forsamlede delegerede er de sande repræsentanter for IKP, og at Dange-gruppen ingen ret har til at kalde sig selv IKP.

Der deltager i denne kongres 422 delegerede, der repræsenterer 104.421 partimedlemmer fra hele landet. De repræsenterer 60 pct. af det samlede medlemstal i kartotekerne ved den 6. kongres«.

Derudover har, hedder det videre, et betydeligt antal undladt at forny deres medlemsskab under Dange-kliken, der går ind for klassesamarbejde med Indiens reaktionære bourgeoisi, og den første etape i kampen mod den borgerligt-reformistiske politik er således tilendebragt.

Kongres-resolutionen beskriver den indiske regerings politik, der har gjort landet stadigt mere økonomisk og politisk afhængigt af imperialisterne, og som har bragt hidtil uorganiserede dele af befolkningen i aktion. Regeringen forsøger at klare sine vanskeligheder gennem både terror og demagogi.

Partiet har et tungt ansvar

Den største svaghed i situationen er det kommunistiske partis svaghed, erklærer kongressen. »Nu da Dange-gruppen i stigende grad afslører sig selv og bliver isoleret, og da det kommunistiske parti har befriet sig fra dens greb, hviler der et meget tungt og påtrængende ansvar på os«.

Kongressen opfordrer alle partiorganisationer og alle medlemmer til at kaste sig ud i kampen for at give organiseret ledelse til masseaktionerne imod regeringens antifolkelige politik.

Det hedder i resolutionen:

»Fagforeningsbevægelsen er sunket dybt ned i økonomisme. Vi har ikke formået at udvikle arbejdernes politiske bevidsthed og rejse dem til støtte for andre dele af befolkningen — i første række bønderne og landarbejderne. Uden at opbygge en sådan bevidsthed og aktiv støtte er al tale om at opbygge den demokratiske front, hvori arbejder-bonde forbundet er kernen, en tom frase. Denne svaghed må hurtigt overvindes, og politisk bevidsthed må hurtigt indpodes på enhver måde«.

SUKP-støtte til Dange-folkene

Kongressen erklærer til slut, at kampen mod revisionismen må føres systematisk i hele partiet, samtidig med at der må vises al årvågenhed mod manifestationer af sekterisme.

Fra den 13. til den 23. december (altså halvanden måned efter den 7. kongres i Indiens kommunistiske Parti) afholdt den ekskluderede Dange-gruppe en såkaldt »7. kongres« i Bombay.

Denne »kongres« angreb Kina, erklærede sin fulde støtte til SUPKs 20. og 22. kongres, kaldte Jugoslavien et socialistisk land og priste de »positive sider« ved den reaktionære indiske regering, der repræsenterer storbourgeoisiets og storgodsejernes interesser.

Sekretær i SUKPs centralkomite, B. N. Ponomarjov overværede »kongressen« sammen med bl. a. repræsentanter for Tito-kliken og for Frankrigs og Italiens kommunistiske partier. Ponomarjov kaldte Dange-folkene »en fremragende afdeling af den internationale kommunistiske bevægelse« og forsikrede mødets deltagere om SUKPs vilje til at styrke sin »enhed« med denne gruppe.

Jugoslaviens kommunister i kamp mod Tito-kliken

130.000 revolutionære i dag fanger i Titos KZ-lejre

Jugoslaviens kommunister har organiseret sig til kamp mod Tito-kliken. På et hemmeligt møde har De jugoslaviske revolutionære Kommunister, som organisationen hedder, vedtaget en omfattende og dybtgående deklaration.

Dokument smuglet til Bruxelles

Mødet holdtes allerede i juni sidste år, men af sikkerhedshensyn er meddelelsen om den nye organisation og dens programerklæring først blevet offentliggjort for et par måneder siden. Det skete i »La Voix du Peuple«, der er organ for Belgiens kommunistiske Parti (ML).

De jugoslaviske kommunister udtaler bl. a.:

»De moderne revisionister, hvis ledende repræsentanter er Hrustjov og Tito, har under dække af den såkaldte »skabende anvendelse« og »skabende udvikling« af marxismen-leninismen forvansket Marx, Engels, Lenins og Stalins lære og søgt at lede den kommunistiske og arbejderbevægelsen og befrielsesbevægelsen bort fra den revolutionære vej«.

Videre hedder det:

»De moderne revisionister søger at påtvinge den kommunistiske og arbejderbevægelsen en opportunistisk og kapitulationistisk politik, benægter den uundgåelige nødvendighed af den socialistiske revolu-

tions triumf og oprettelsen af proletariatets diktatur. De modsætter sig på forskellige måder kolonifolkenes og de undertrykte folks kamp mod imperialismen og skræmmer folkene med kernevåbnene.

Revisionisterne har groft krænket principperne for forbindelse og samarbejde mellem de kommunistiske partier, såvel som mellem de socialistiske lande«.

Blodig masse-likvidering

Deklarationen beskriver indgående Titos og hans klikes hensynsløse og blodige likvidering af Jugoslaviens revolutionære kommunister:

»De har myrdet kommunisterne i fængsler, på »transport-ulykker«, de har myrdet dem på gadehjørner, dræbt dem med »medikamenter«, de har organiseret fascistisk tortur og hensynsløst forfulgt dem, der endnu var frie.

I årene fra 1948—51 blev 220.000 medlemmer ekskluderet af partiet; fra 1952 til 1962 blev 180.000 ekskluderet. I koncentrationslejrene findes nu mere end 130.000 kommunister, heraf 168 centralkomitemedlemmer fra det opløste revolutionære parti, fra republikkernes og områdernes centralkomiteer, 1.240 medlemmer af distriktsledelser og sekretærer i partiorganisationer, 36 ministre og viceministre, over 100 folkevalgte deputerede, over 4.200 parti- og statsfunktionærer, ca. 5.000 officerer, heraf 34 generaler og oberster, godt 7.200 studerende osv.

Samtidig med likvideringen af Jugoslaviens kommunistiske Parti skabte Tito-kliken sit nye socialdemokratiske parti, som trofast tjener den, ligesom den selv trofast tjener den internationale imperialisme«.

Tito-klikens luksusliv

Under afsnittet »Neokapitalisme og nyt bourgeosi« beskriver deklarationen, hvordan Tito-kliken har genindført den kapitalistiske økonomi og organiseret store indtægtskilder for sig selv:

»Efter at have forrådt socialismens sag skabte Tito-kliken et ubegrænset system for udnyttelse af produktionsmidlerne og for at tilegne sig resultaterne af arbejdernes produktion i det gamle og nye bourgeoisis interesse.

Det nuværende samfundsøkonomiske system giver store muligheder for alle titoisterne, som Rankovitj, Kardelj og de højtstående parti- og statsfunktionærer, for virksomhedernes direktører og for andre agenter for det bureaukratiske bourgeoisi, til at udnytte statens rigdom, som om den var deres personlige ejendom. Efter ønske disponerer de over statsbudgettet, diverse fonds, villaer, lystyachter og biler. De holder store banketter, foretager lange udlandsrejser, køber smykker og anbringer deres kapital i udenlandske banker. Kort sagt, de handler, som de vil, med folkets rigdom, og deres levevis og ideer adskiller sig på ingen måde fra det gamle bourgeoisis«.

Deklarationen slutter med en appel til alle jugoslaviske kommunister i ind- og udland om at forene sig og på en ny konference tage de nødvendige skridt til dannelse af Jugoslaviens kommunistiske Parti (ML).

LÆNGE LEVE LENINISMEN

1870

1960

Et hovedværk i moderne marxistisk-leninistisk litteratur!
Det mest citerede værk i den internationale debat i den kommunistiske bevægelse!
Et afgørende skrift i bekæmpelsen af den moderne revisionisme.

kr. 14.50 . 112 s. **Deres boghandler skaffer den** Forlaget Futura

HVAD ER REVISIONISME?

Revisionisme og revisionister er udtryk, der forekommer ret så ofte i Kommunistisk Orienterings spalter. Vi vil derfor her kort opridse forskellen på de mest fundamentale punkter mellem marxister og revisionister.

Hvad er grundtrækkene i al revisionisme, og hvordan kan man skelne revisionister og revisionistiske partier fra marxister og marxistiske partier?

Revisionisterne forkaster teorien om det proletariske partis opbygning og det proletariske partis ledende rolle. Marxister-leninister fastholder, at det proletariske parti må være opbygget efter den demokratiske centralismes principper, medens revisionisterne fornægter dette princip i teori og praksis. Marxister-leninister fastholder, at det kommunistiske parti bør være det ledende i kampen mod imperialismen, i fredskampen såvel som i fagbevægelsen og bør vedgå sin ledende rolle, medens revisionisterne fornægter dette princip i teori og praksis.

Revisionisterne benægter nødvendigheden af revolution. Revisionisterne hævder, at det borgerlige samfunds grundlæggende modsigelser kan løses inden for en borgerlig stats og et borgerligt samfunds rammer, udspreder illusioner om det kapitalistiske »demokrati« og hævder, at en fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen er mulig. Marxister-leninister fastholder, at det vil være nødvendigt at knuse det borgerlige statsapparat (som parlamentet er en del af) med magt og opbygge en ny proletarisk statsform, proletariatets diktatur.

Revisionisterne forkaster proletariatets diktatur i teori og praksis. Nogle revisionister i vestlige lande benægter nødvendigheden af proletariatets diktatur og hævder, at statsmonopolkapitalismen er blevet mere demokratisk og er ved at blive mere og mere socialistisk. Andre revisionister bruger stadig udtrykket, men forvrænger dets indhold til ukendelighed. Nogle hævder f. eks., at det at få flertal i et borgerligt parlament er ensbetydende med at indføre det proletariske diktatur, eller at proletariatets diktatur er det samme som at »det arbejdende folk får fuld kontrol med sin egen hverdag«. Fælles for de revisionister, der stadig en sjælden gang går ind for noget de kalder proletariatets diktatur, er, at de af opportunistiske grunde opfordrer til at bruge udtrykket så lidt som muligt. Man skulle jo nødigt skræmme de borgerlige.

I Sovjetunionen, hvor en revisionistisk klike har tilranet sig magten, har man erstattet proletariatets diktatur med et misfoster, man kalder »hele folkets stat«, og teorien om proletariatets diktatur med et misfoster af en teori om denne såkaldte »hele folkets stat«. Heroverfor fastholder marxister-leninister nødvendigheden af at føre revolutionen igennem til enden og opretholde proletariatets diktatur i hele den historiske periode, der adskiller det kapitalistiske samfund fra det klasseløse kommunistiske samfund.

Dette er i korthed de grundlæggende forskelle imellem revisionister på den ene side og marxister på den anden.

Er enhed mulig mellem revisionister og marxister? Lad os se, hvad Lenin siger herom:

»Vi marcherer i sluttet flok ad en stejl og vanskelig vej, holdende hinanden fast i hænderne. Vi er på alle sider omgivet af fjender, og vi må næsten ustandselig vandre under deres ild. Vi har forenet os efter en frit truffet beslutning netop for at kæmpe mod fjenderne og ikke træde ned i sumpen ved siden af, hvis beboere fra begyndelsen har dadlet os, fordi vi har udskilt os i en særlig gruppe og har valgt kampens og ikke forsoningens vej. Så er der nogle af os, der giver sig til at råbe: Lad os gå ud i denne sump! — og når man begynder at skamme dem ud, svarer de: Hvor er I gammeldags! Og skammer I jer ikke over at nægte os frihed til at kalde jer over på en bedre vej! — Å jo, mine herrer, I kan frit ikke blot kalde, men også gå, hvorhen I lyster, selv ud i sumpen. Vi mener endda, at jeres rette plads netop er i sumpen, og vi er rede til efter evne at hjælpe j e r derud. Men giv så blot slip på vore hænder, lad være med at klamre jer til os og lad være med at besudle det store ord frihed, for vi har vel også »frihed« til at gå, hvorhen vi lyster, frihed til at kæmpe ikke blot mod sumpen, men også mod dem, der drejer af mod sumpen!« (Lenin, Udvalgte Værker, Bind 2, side 17).

Lenin afviser fuldstændigt alle, der skælder marxisterne ud, fordi de danner deres egen organisation og skarpt afgrænser sig fra alle opportunister og revisionister. Den eneste mulige enhed er enheden på et principielt marxistisk-leninistisk grundlag. Enhver anden »enhed« er falsk. Man har altid skældt marxister ud for »splittelsesfolk«, fordi de skarpt afgrænser sig fra og bekæmper enhver form for revisionisme. Men de virkelige splittelsesfolk er dem, der afviger fra det eneste grundlag hvorpå enhed er mulig, der afviger fra marxismen-leninismens grundlæggende sandheder.

Selvfølgelig kan man have fælles aktioner om afgrænsede spørgsmål, men om nogen organisatorisk enhed med revisionister kan der aldrig være tale, og skulle det proletariske parti svigte og degenere, er der ikke andet at gøre for marxister, end at de må igang med at opbygge et nyt. Således var det efter socialdemokratiernes svigten i første verdenskrig, og sådan er det idag, hvor revisionister har taget magten i mange kommunistiske partier.

Erling Mikkelsen.

Værkstedskomiteer skaber samling

Australiens kommunister prøver nye kampmetoder mod monopolerne

Ugebladet »The Vanguard«, der er organ for Australiens kommunistiske Parti (ML), har i et af sine sidste numre behandlet problemet om, hvordan kampen mod monopolerne effektiviseres. I forbindelse med den diskussion, der er ført i de sidste numre af *Kommunistisk Orientering*, bringer vi her et kort referat af artiklen.

Hovedvægt på de langfristede mål

»Den australske arbejderklasse står over for store kampe mod monopolerne. Det er derfor bydende nødvendigt«, skriver »The Vanguard«, »at der gives disse voksende kampe den rette ledelse. Dette betyder brud med hidtidige metoder og årvågenhed over for reformistiske kampmetoder.

At koncentrere sig om sejr i kampen for de dagsaktuelle krav fører til forkærlighed for »top«forhandlinger og iver efter »løsninger«. At forbinde de dagsaktuelle krav med arbejderklassens langfristede mål fører til eftertryk på udvikling af arbejdspladsorganisationer, styrkelse af værkstedskomite-organisationer og højnelse af massebevægelsens niveau«.

Revisionisternes »enhed« er falsk

De reformistiske fagforeningsledere har i lange tider ført en politik, der i store træk går ud på at beherske enhver strid, der opstår på arbejdsmarkedet, og kun — når det er absolut uundgåeligt — lade arbejderne »slippe dampen ud«.

Denne politik føres i dag med stor dygtighed af de reformistiske ledere, der i de senere år tilmed er blevet befriet fra alt for ubehagelige afsløringer fra den revisionistiske ledelse af Australiens kommunistiske Parti.

I »enhedens« interesse har partiets revisionister ikke alene undladt at bekæmpe denne politik, men har tværtimod i talrige tilfælde »dækket over den« og dermed i virkeligheden støttet den.

Denne »enhed«, som de revisionistiske ledere taler så meget om, har kun lidt til fælles med en marxistisk holdning til enheden i arbejderklassen.

»Enheden«, som den udfolder sig i dag, domineres helt af den reformistiske ledelse.

Arbejderklassens enhed kan kun styrkes gennem en fortsat principfast kamp mod reformismen, og dette princip må ikke underordnes taktikkens interesser.

Den daglige kamp er en løftestang

Det er langt fra let for en bevidst fagforeningsleder at holde sig fri af den reformistiske tankegang, fordi han hver eneste dag arbejder under konstant pres fra kapitalismen, og al hans aktivitet udfoldes i en atmosfære af reformisme.

Australiens kommunistiske Parti afgiver mange eksempler på faglige ledere, der ikke har formået at modstå dette pres, skriver »The Vanguard«.

Modsætningen mellem arbejdernes stadig voksende aktivitet og reformisternes ledelsesmetoder må overvejes nøje af alle marxister. Problemet er uløseligt forbundet med spørgsmålet om opbygning af enhed på et revolutionært grundlag.

Det er ikke noget enkelt spørgsmål, men det bringer problemet om den rigtige ledelse af arbejderklassen i brændpunktet.

Den bevidste fagforeningsleder må betragte udviklingen af den revolutionære bevidsthed i arbejderklassen som sin absolut vigtigste opgave. Dette kræver i første række, at indsatsen koncentreres på selve arbejdspladsen.

Undlader man at betragte de forskellige kampe på arbejdspladsen som en løftestang for udvikling af den revolutionære bevidsthed, begrænser man bevægelsen til de dagsaktuelle krav og styrker kun den reformistiske linje.

Værkstedskomiteer er effektive

Det er klart, skriver »The Vanguard«, at hver gang massebevægelsen når et farligt niveau, vil de reformistiske ledere, velvilligt bi-

Skaf ORIENTERING flere læsere!

☆

Husk bidrag på giro 12 79 25

TIDSSKRIFT-LÆSEKREDS

Vi modtager fra marxister-leninister i udlandet forskellige tidsskrifter og ugeblade på tysk, engelsk og fransk. Hvis der blandt vore læsere er interesse herfor, arrangerer vi gerne en tidsskrift-læsekreds, således at disse blade kan komme flere til gode.

Vi kan tilbyde det østrigske »Rote Fahne«, det engelske »Vanguard«, det australske »The Vanguard« og det belgiske (fransk) »La Voix du Peuple«.

Interesserede bedes henvende sig skriftligt til K.O. c/o Scocozza, Studsgårdsgade 10, Ø.

stået af deres revisionistiske halehæng, med hård hånd slå den ned.

For at gøre arbejderne fri af de hæmmende faglige bånd og give dem mulighed for organiseret kamp, må der oprettes værkstedskomiteer. Sådanne komiteer — der omfatter alle arbejderne på en virksomhed — er det mest effektive alternativ at sætte op mod monopolerne og det herskende reformistiske fagforeningsapparat.

Disse fabriksorganisationer fratager arbejdsgiverne deres ofte benyttede våben: At sætte de forskellige grupper på arbejdspladsen op mod hinanden for derigennem at svække deres kamp.

»The Vanguard« nævner flere eksempler på værksteds-organisationernes effektivitet under den senere tids lønkampe i Australien på trods af forbitret modstand fra det australske LOs ledere.

Nye arbejdsmetoder

Bladet opfordrer partiet til at lægge stor vægt på værkstedskomiteernes arbejdsmetoder, der grundlæggende bør adskille sig fra de reformistiske organisationers. Ledere må erstatte intetsigende hurra-taler og skrivvebordsarbejde med grundige drøftelser med arbejderne om kampmetoderne og lydhørhed over for deres synspunkter.

Organisationerne må i stigende grad sørge for, at alle forhandlinger bakkes op af en stærk kampaktivitet. Propagandamaterialer og aktuelle bulletiner må til stadighed spredes blandt virksomhedens arbejdere, og der må holdes fællesmøder med repræsentanter fra andre værkstedsorganisationer.

De nye organisationer har allerede vist deres eksistensberettigelse frem for alt ved at udvikle den politiske kamp for enhed mod monopolerne og staten og ved samtidig at gå imod linjen for at indsnævre kampen til økonomiske krav.

»The Vanguard« slutter:

Karl Marx' udtalelse er ligeså aktuel i dag, som da den blev skrevet:

»Nu og da er arbejderne sejrrige, men kun for en tid. Slagets virkelige frugter ligger ikke i det umiddelbare resultat, men i arbejdernes stadig voksende enhed«.

Indonesien og FNs nye klæder

Sand selvstændighed består ikke i medlemskab af FN

Indonesiens udmeldelse af de Forenede Nationer er der ingen i FN, der beklager, tillod Christian Winther sig at sige i Danmarks Radio. Det kedelige er kun, at den kan skabe præsedens, tilføjede han irriteret.

Farligt for imperialismen

Der var ikke noget beklageligt i, at drengen råbte, at kejseren ingen ting havde på. Det beklagelige for de bedrageriske skræddere bestod i, at hans udråb åbnede øjnene på de andre!

Sand selvstændighed består ikke i medlemsskab i FN, erklærede præsident Sukarno, og det er en meget »farlig« ting at sige. Den kan åbne øjnene på adskillige og dermed være farlig for de folk, der hidtil har dirigeret og brugt FN som redskab for egne interesser!

Sand selvstændighed består i at støtte sig på egne kræfter, tilføjede Sukarno, og det er også en meget »farlig« ting at sige. Den kan give adskillige tillid til egne muligheder og egen styrke og dermed være farlig for de folk, der i kraft af teknisk og økonomisk overlegenhed havde håbet at kunne indbilde de nye stater, at de ikke kan klare sig uden »hjælp«.

Da Malaysia kom i Sikkerhedsrådet (efter med FNs velvillige bistand at være stablet på benene som redskab for imperialismen i Sydøstasien) drog Indonesien konsekvensen af den faktiske situation i FN og gik.

Land og Folk træder vande

Det er ganske oplysende, at ledende danske SF-folk netop i denne situation betegner Sukarno som reaktionær. Sukarnos handling splintrer nemlig enhver drøm om veldædig, humanitær og opofrende »hjælp« fra de kapitalistiske lande til deres ofre — hjælp til at forblive under åget, garneret med et flag, en nationalsang og medlemsskab i FN.

Det er også ganske oplysende, at man i LAND og FOLK træder vande og snakker floromvundet om faren ved at svække FN. Indonesiens handling kan nemlig være medvirkende til at klare begreberne og drage skillelinjen mellem de folk og stater, der ønsker at slås for deres sande selvstændighed, og dem der helst så, at de nøjes med retten til at tale fra en kostbar talerstol i New York — uden skygge af chance for at opnå resultater!

Indonesiens velbegrundede og antiimperialistiske handling vil utvivlsomt bringe den dag nærmere, hvor FN enten radikalt må ændre karakter og ophøre med at være et redskab for de store mod de små eller må ophøre med at være en »verdens«organisation.

Den dag kunne også blive den dag, hvor både SFs og DKPs ledere utvetydigt måtte klargøre deres holdning — i ord og handling — til kampen mod den amerikanske imperialisme. Og det vil de så grumme nødigt!

ga—

Pluk fra FNs synderegister

Korea-krigen. Kina berøvet sine rettigheder. Indblanding i Kinas og Ungarns indre anliggender. Indblanding i Indo-Kina mod Cambodja. Forsøg på indblanding i Cuba. Aggression mod Congo. Indblanding i Cypern.

Eksplosivt opgør med revisionismen

Da Albaniens Arbejdets Parti uvarslet og ensidigt blev genstand for et åbent angreb på Sovjetunionens kommunistiske Partis 22. kongres oktober 1961, kun forsvaret af Chou En-lai på kongressen, syntes de marxistisk-leninistiske kræfter isolerede; overfor SUKP og dets eftersnakkere, som hastigt gled ud i revisionismen, stod kun Albaniens og Kinas kommunistiske Partier.

Siden da — og ikke mindst efter åbningen af den offentlige debat mellem KKP og SUKP — er marxistisk-leninistiske grupper og partier blevet genrejst og skabt over hele verden, og revisionisterne er blevet uhyre svækket, dels gennem indbyrdes stridigheder, dels gennem marxister-leninisternes arbejde og dels gennem Hrustjovs fald.

Vi vil her — på mange læseres opfordring — give en oversigt over de sidste års eksplosive udvikling i den kommunistiske verdensbevægelse til gavn for marxismen-leninismen.

»Gamle« marxistisk-leninistiske partier

Foruden i *Kina* og *Albanien* er den marxistisk-leninistiske linie uden vaklen blevet lagt til grund for *Indonesiens* kommunistiske parti — det største i den kapitalistiske verden —, for partierne i *Japan, New Zealand* og i de socialistiske lande *Vietnam* og *Korea.*

Genskabte revolutionære partier

I *Australien* og *Belgien* er der oprettet nye kommunistiske partier på marxismen-leninismens grund; ved kommunalvalget i Belgien opnåede det knap eet-årige parti mere end *12.000* stemmer i de kredse, hvor man havde magtet at opstille. (Erley Olsens påstand i »Land og Folk«, at det nye parti kun fik »få hundrede« stemmer er således i en afstand af mindst 25 gange fra sandheden). Særligt betydningsfuldt er genskabelsen af et revolutionært parti i *Indien,* hvor store kredse af parlamentsgruppen og centralkomiteen for det gamle parti har stået i spidsen for nydannelsen; de seneste arrestationer af kommunister i Indien har netop ramt tilhængere af dette nye parti, hvoraf en betydelig del findes i staten Kerala, som i sin tid fik kommunistisk regering; Nehru styrtede voldeligt denne regering, og måske har erfaringerne fra den mislykkede »fredelige overgang« til socialismen været medvirkende til bruddet med det af de indiske reaktionære og deres forbundsfæller, de sovjetiske ledere, støttede Dange-parti. Af nystiftede partier findes desuden et illegalt i *Spanien, hvor store kredse af det gamle parti, med en tredjedel af det gamle partis centralkomitémedlemmer i spidsen har reorganiseret sig,* i *Ceylon,* i *Brasilien,* hvor sidste års amerikansk-inspirerede officerskup fik alle illusioner om en fredelig udvikling med demokratiske forhold til at briste, og endelig i *Peru* og i *Burma.*

Marxismen-leninismen i Vesteuropa

Udover gamle kommunistiske partier og genskabte partier findes der marxistisk-leninistiske grupper og organisationer verden over.

I Vesteuropa, hvor de belgiske marxister-leninister foreløbig er alene om en partidannelse, findes der i *Frankrig* kommunister såvel inden for som uden for det gamle parti, der har dannet grupper i de større byer og nu forbereder sig på en koordinering af arbejdet over hele Frankrig. Noget tilsvarende

Communique fra Spanien

Spaniens marxistisk-leninistiske grupper gennemførte den 4. oktober sidste år en konference, hvori følgende deltog: »Partido Comunisto de Espana Reconstituido« (Spaniens nyoprettede kommunistiske Parti), »Proletario« (Proletariat) og »Oposicion Revolucionaria Comunistra de Espana« (Spaniens Revolutionære Kommunistiske Opposition).

Disse organisationer havde udgivet følgende aviser: »Mundo Obrero Revolucionario« (Den revolutionære Arbejders Verden), »Proletario« og »La Chispa« (Gnisten).

Grupperne nåede efter en grundig broderlig diskussion om de politiske og ideologiske spørgsmål, især vedrørende Spanien, til en fuldstændig meningsoverensstemmelse og besluttede at forene sig og pånyoprette Spaniens kommunistiske Parti på grundlag af marxismen-leninismen.

Det er et stort fremskridt, et fremskridt, der indleder en ny etape og giver den spanske arbejderklasse sit fortrops-parti tilbage, som vil organisere og lede vort folks kamp for en socialistisk revolution.

Spaniens kommunistiske Parti (M.-L.) hilser alle broderpartier i den fælles kamp mod imperialisme og revisionisme!

For fremtiden hedder vort partiorgan »Vanguardia Obrera« (Arbejdernes Avantgarde). Længe leve Spaniens kommunistiske Parti (M.-L.)! Længe leve enheden på basis af marxismen-leninismen! Proletarer i alle lande og undertrykte folk, foren jer!

ARBEJDERBEVÆGELSENS
BIBLIOTEK
HJALMAR BRANTINGS PLADS 8
803 KØBENHAVN Ø

gælder for *Italien*, hvor ikke mindst marxisterne-leninisterne i Napoli og Padova har været aktive og bl. a. udsender bladet »Nuova Unitá«. Dernæst har vi med glæde erfaret organiseringen af en marxistisk-leninistisk gruppe i *Jugoslavien*, som omtales andetsteds i dette nummer.

Nord for Alperne har marxisterleninister indenfor *Østrigs* kommunistiske parti længe været aktive omkring fjortendagsbladet »Rote Fahne«. I *Holland* er en tilsvarende gruppe netop begyndt udsendelsen af månedskriftet »De Rode Vlag«. I *England* dannedes allerede for et år siden en »Komité til bekæmpelsen og overvindelsen af revisionismen, for kommunistisk enhed«, som udgiver månedsbladet »Vanguard«, der iøvrigt jævnligt rummer solidaritetstilkendegivelser og direkte tilslutning fra såvel grupper som hele afdelinger af det gamle britiske parti; en gruppe marxister-leninister fra *Eire* har tilsluttet sig de britiske antirevisionister. Endelig er der i *Schweiz* og *Sverige* ved at blive taget antirevisionistiske initiativer — den svenske SFer Hermansson kan jo kun virke befordrende på slige initiativer!

Uden for Europa

Udenfor Europa arbejder kommunisterne de fleste steder under halv- eller helillegale betingelser, hvorfor oplysningerne om den marxistisk-leninistiske indflydelse og organisationsdannelse ifølge sagens natur må være sparsomme. Vi véd, at udslagsgivende dele af *Mexicos* fagbevægelse, bl. a. indenfor landarbejderne, er marxistisk-leninistisk orienterede; i Sydamerika findes marxistisk-leninistiske grupperinger i *Chile* og *Bolivia*. Iøvrigt virker jo i alle de sydamerikanske lande partier, undergrundbevægelser, ungdomsorganisationer osv. inspireret af de revolutionære på *Cuba*, hvis marxistisk-leninistiske holdning både i teori og praksis — udfra de forhåndenværende betingelser — er kendt af alle.

I Asien virker de sejgt udholdende partisaner i *Malaya* på et marxistisk-leninistisk grundlag, og det samme er tilfældet for *Laos'* revolutionære bevægelse Neo Lao Haksat under Souvannuphong.

Den af de sovjetiske ledere udsatte og atter indvarslede »verdenskonference af revisionistiske partier bør vurderes på baggrund af ovennævnte oplysninger!

sco.

En skelsættende begivenhed i politisk litteratur på dansk:

MAO TSE-TUNG
UDVALGTE VÆRKER
III

Med bind III, der rummer et alsidigt udvalg af Mao Tse-tungs taler og artikler fra årene fra den anden verdenskrigs afslutning til den Kinesiske Folkerepubliks oprettelse i 1949, indledes udsendelsen af et udvalg i tre bind af Maos værker.

Uundværlig for enhver, der vil kende det socialistiske Kinas tilblivelseshistorie. Uundværlig for enhver, der vil studere anvendelsen af de almengyldige principper på et enkelt lands konkrete virkelighed! Uundværlig for enhver kommunist - for enhver der ønsker socialisme!

indb. kr. 35.50 i. o. . 276 s. **Deres boghandler skaffer den** Forlaget Futura

HAMMER 94 1800